

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 21.

Den 1. August 1859.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Evangeliets Betsignelser.

Tale af Præsident Brigham Young.

(Fra „Deseret News.“)

Lykkelig er i Sandhed den Mand og Kvinde, eller det Folk, som er i Besiddelse af Guds Sønns Evangelium, og som forstaaer at stattere hans Betsignelser. Hvilket Folk er i Besiddelse af det? Vi ere rede til at svare: „De Sidste-Dages Hellige ere det eneste Folk paa Jorden, vi have nogen Kundskab om, til hvem det evige Evangelium er bleven givet i de sidste Dage; de ere det eneste Folk, som ere Arvinger til det, med alle dets Betsignelser og Privilegier. Saavidt vi vide, er der intet andet Folk paa denne Klobe, som nyder denne uburdeelige Betsignelse.“ Dog alle Mennesker ere i en vis Grad under dets Indflydelse — og nyde Betsignelser fra Ophavsmanden og Giveren af Livets og Saliggjorelsens Evangelium for den falbne Menneskestagt.

Alle Adams Børn fra hans Dage indtil nu have nydt den Grad af Lys, Herlighed og Aabenbaring af Guds Godhed, som de i de forskjellige Tidsaldere og under de forskjellige Omstændigheder have villet og kunnet annamme. Men de have ikke i alle Tidsaldere havt Evangeliet med

dets Ordinantser, Betsignelser og Privilegier. De Sidste-Dages Hellige er det eneste Folk, som nu nyder saadan særdeles Naade. Præstedømmet har været paa Jorden fra Tid til anden, og Guds Rige har været organiseret i visse Grader, men vi kunne med Sandhed sige, at dette er Tidernes Fylde, vi nyde de Betsignedes Betsignelser, og os er givet Privilegier, der overgaae Alt, hvad som tidligere er tildeelt Menneskene. I denne Huusholdning ville alle Ting blive samlede til eet, og saa besynderligt det end kan synes for Verden, vi ere det Folk, der er som et Redskab i Herrens Haand til at udføre det. At dette er en Sandhed, kunne ingen Argumenter omstøde. Hvor meget dette Værk end forhaanes, forfølges og ringeagtes som en intetsigende, ubetydelig og barnagtig Gjerning, saa er det alligevel sandt og vil blive det — det er Grundlæggelsen af Hinmeriges Rige paa Jorden. Her er Saliggjorelsens Plan, her er Livsens Ord, her er Evighedens Lys, her er den Viisdom, som vil belære Konger og give Fyrster Indsigt og Dømme-

kraft. Lidernes Fylde's Huusholdning findes her blandt dette Folk, og fra dem vil Himmelen's Lys, Wiisdom og Intelligent's straalende ud over Jorden, og Herrens Aand, der opfylder det uendelige Rum, er bleven udgydt over den, givende Lys til enhver Mand og Kvinde, som kommer ind i Verden.

Brødre og Søstre, kunne vi fatte dens Storhed? Benyt Eder's Fornuft og tilbagemald i Eder's Erindring Eder's havte Erfaring i denne Kirke, og tænk saa efter, om I ere saa lykkelige, som I ventede at blive, om I have annammet, hvad I ønskede at faae, om I nyde det, som eengang laae i Fremtiden for Eder, og hvilken fornøstlig Slutning ville I komme til? Hvad vil en oplyst Domme-kraft sige Eder? Hvad vil Sandhedens Aand bevidne? At her straalende Lyset i sin Keen-
hed, her er et jordist Himmertig; og intet Argument, ingen Wiis, ingen Indflydelse paa Jorden eller i Helvede kan modbevise det, eller anføre een god, fornøstlig Grund for det Modsatte. Stig derpaa op til de himmelske Magter, og udsørg den Intelligent's, som fylder Evighedens Etjod; spørg Universet's Skaber, Organiserer og Opretholder, vor Fader, som er i Himmelen, samt de forherligede Hellige, Engle, Martyrer og de retfærdige, fuldkomnengjorte Mænd's Aander, og de ville alle som med een Mund bevidne Sandheden af det Bærl, hvori vi ere meddeeltige. Paa den anden Side kan intet uden den Almægtiges Kraft og Jesu Christi Aand vidne for Eder, at dette er Guds Bærl. Menneſter, som ikke ere inspirerede fra det Høie, kunne ikke med deres verdslige Wiisdom modbevise det, eller omstøde det; ei heller kunne de med deres Wiisdom alene bevise dets Sandhed, hverken for sig selv eller Andre. Men det Factum, at de ikke ere istand til at omstøde det, er intet Beviis for, at det er Guds Rige; thi der er

mange Theorier og Systemer paa Jorden, som den verdslige Wiisdom ikke kan mod-sige, hvilke alligevel ere falske. Intet mindre end det af den Almægtiges Aand oplyste og inspirerede Menneſte kan bevise denne herlige Sandhed for Menneſtenes Børn.

Medens I vare i Eder's Barndoms Hjem i den gamle Verden og i de Forenede Stater, førend I samlede hid med Guds Folk, hvad var da Eder's Tænker og Forhaabninger, naar I stuede frem til den Tid, I stulde komme hertil og blande Eder med de Hellige? Hvad saae I i Aanden, og hvorledes virkede Guds Aand paa Eder's Forstand? Naar I bleve samlede med den Høiestes Hellige, og blev en Broder eller Søster af dette lykkelige Samfund, ventede I at nyde vor Herres Jesu Christi Betsignelser i større Maal, at vandre i hans Ansigt's Lys, og ved den Hellig-Aands Kraft saae Sandheden aabenbaret til Eder bestandigen, og at I stulde være i et Himmerig og i Herrens Zion. Dette forventede I. I havde det Haab, at I ikke længere stulde høre Guds Navn blive bespottet fra Morgen til Aften; I ventede at blive fritagne for at høre Eder's for-doms Bekjendtes Forhaanelser, frie for Eder's ugudelige Herrers Tyranni, og for de stinhellige Secterer's Forfølgelser, som alle vare forenede om at rive Eder istykker og at tiintetgjøre Eder baade timeligen og aandeligen om muligt. I plagedes af de Ugudeliges Samtaler og slette Handlinger, Eder's Fred var brudt og I kunde ikke nyde den Lyksalighed, Evangeliet tilbød Eder; men desuagtet sølte I Indflydelsen af Sandhedens Aand brænde i Eder's Hjærter, hvilken opvakte hos Eder en inderlig Langsel efter at sanles med de Hellige. I vilde maaffee have udbrudt: „At, om jeg kunde boe i de Helliges Midte og flye fra dette ugudelige Sted. Gid jeg havde Midler til at kunne tage min lille Familie

og reise til de Helliges Indsamlingssted." Dette var Eders Følelse, dette var Eders Bøn. I onskede Udrielse fra Helvede, for at finde en Himmel blandt de Hellige; I ventede at finde Zions Skjønhed og Orden istedetfor Babylons Forvirring; Fred og Lykkeligbed for Glendighed; Rolighed for Tummel; Hrefrygt for Guds Navn istedetfor Bepottelser; Overflodighed for Hunger; i Kortbed, I ventede at finde et Sted, hvor alt Dndt var ophørt, og Synd og Evrg ikke fandtes mere, og hvor I Dag efter Dag usforstyrret kunde nyde alle Herrens Goder. Jeg troer, jeg har givet en sand Skildring af de Flestes Tanker, sored I samledes med Kirken her i disse Dale.

Nu, Brodre og Sostre, hvad hindrer Eder fra at nyde Alt, hvad I onskede? Den rolige Overveielse i Eders eget Sind og Resultatet af en ubildet Dommekraft, veiledt af Herrens Aand, vil give Eder et rigtigt Svar paa dette Sporgsmaal. Jeg kan besvare det for mig selv, og maaftee for mange af Eder. Hvis jeg ikke nyder Alt, hvad jeg attraaede, hvis min lykkeligbed ikke er saa fuldkommen, som jeg onskede, hvis den Hellig-Aands Lys ikke er i mit Hjerte i den Grad, som jeg ventede den skulde vore, hvis jeg ikke har erholdt Alt, hvad jeg onskede medens jeg var i den lavere Verden blandt de Ugudelige, saa er Skylden hos mig selv, i mit eget Hjerte, i min egen Sindsstemning, i den menneskelige Naturs Svagbed. Det er min egen Villie, der hindrer mig fra at nyde Alt, hvad jeg onfter, og Mere til. Det er urigtigt at antage, at Andre kunne hindre mig i at nyde Guds Lys i min Sjæl; hele Helvede kan ikke hindre mig fra at have Zion i mit eget Hjerte, hvis jeg selv vil vore lydig mod Guds Forstrifter og Love. Han har givet os et Mønster at efterfolge, hvilket vil, om jeg følger det trolig, forskaffe mig mere af

Himmelen i mit eget Hjerte, end jeg kan fatte. Dette er mit Svar.

Broder Erastus Snow fremsatte det Sporgsmaal: „Derfor min Næste gjør mig Uret, er jeg derfor tvungen til at gjøre Uret mod Andre?“ Jeg siger, nei. Om en Broder skulde nedtræde mit Korn, som staaer modent paa Marken, er jeg derfor nødt til at nedtræde Andres? Nei. Om min Broder i Kirken skulde tage Herrens Navn forsængeligen, følger saa deraf, at jeg maa bruge samme Sprog? Om min Broder skulde gjøre Dndt paa nogensohmest Maade, derfor er jeg ikke reiserdiggjort ved at begaae en eneste ond Handling i mit Liv. Lad enhver Sidste-Dages Hellig prøve sig selv og sporge: „Er jeg een af dem, som vil gjøre Met i alle Ting, selv om Andre gjøre Uret? Er jeg den Person, som vil tjene Herren med hele mit Huus, som vil aistaae fra enhver ond Gjerning, og ethvert ondt Ord, om ogsaa min Næste, min Broder og Soster skulde gjøre det Modsatte?“ Lad Aanden i Eders Indre besvare disse Sporgsmaal, og Enhvers Hjerte vil der lyde: „Lad mig vore den Person, lad mig gjøre Met fra uu af bestandigen, uden oftere at gjøre Dndt.“ Hvad have I da vundet? I have saadet Himmelen i Eders eget Bryst, Zion i Eders Hjerte, og erholdt al den Herlighed, Fred, Glæde, Betsignelse og alt det Lys, I langedes efter, medens I vare blandt de Ugudelige. Om I blive stufede, hvem vil stufte Eder? Om I blive forurettede, hvem foruretter Eder? Om I gaae glip af Eders Kroner tilsidst, hvem har berøvet Eder dem? Disse Sporgsmaal ere anvendelige i forskjellige Retninger. De kunne passe paa de timelige Anliggender i Verden, saavel som paa Guds Naadevirkning i Hjertet og Sjælen Frelse. Det er paa det sidste, jeg især vil anvende dem. Hvo kan med sin Indskydelse bevirke, at Nogen af Eder gaaer glip

af sin Saliggjorelse i Guds celestiale Rige? Jeg vil bevare dette Spørgsmaal for mit eget Vedkommende. Dersom Broder Brigham vandrer paa en forkeert Vej og ikke kommer ind i Himmeriges Rige, kan ingen Anden dadles derfor end Broder Brigham selv. Jeg er den Eneste i Himmelen, paa Jorden og i Helvede, som kan bebreides derfor.

Dette passer paa alle Sidste-Dages Hellige. Saliggjorelse maa erhverves og arbeides for af hvert enkelt Individ selv. Jeg selv er den Eneste, der muligviis kan frelse min egen Person. Naar Frelse tilbydes mig, kan jeg annamme eller forkaste den. Ved Annammelsen deraf maa jeg vise ubetinget Lydighed mod og underkaste mig dens Ophavsmand hele mit Liv igjennem, saavel som dem, han stulde bestikke til at vejlede mig; ved Forkastelsen deraf foretrækker jeg at handle efter min egen Willies Forstrifter og Lyster, istedetfor efter min Stabers Willie. Der gives Nogle blandt dette Folk, hvis Tanker, Handlinger og Følelser paavirktes og ledes af andre Personer eller Familier, til hvem de sætte deres Lid, af hvem de vente baade timelig og aandelig Veiledning, og tilsidst Frelse. Disse Personer stole ikke paa Guds Aands Virkning hos sig selv, men paa andre af deres stakkels, svage Medstabsninger. „Jeg stoler ikke paa min egen iboende Godhed,“ sige de, „for at komme ind i Herlighedens Rige, men jeg stoler paa Dig, Broder Joseph, paa Dig, Broder Brigham, paa Dig, Broder Heber, paa Dig, Broder James; jeg troer, din Dømmekraft er større end min, og folgelig lader jeg Dig domme for mig; din Aand er bedre end min, derfor kan Du gjøre Godt for mig; jeg vil ganske underkaste mig Dig og sætter al min Tillid til Dig for Liv og Saliggjorelse; hvor Du gaaer, gaaer jeg; hvor Du tøver, bliver jeg, ventende, at Du vil føre mig ind gjennem det himmelfste Jerusalems Porte.“

Jeg onsker at omtale dette. Vi læse i den hellige Skrift, at een Herlighed er som Solens Glands, en anden som Maanens og en tredje som Stjernernes. I Lærdommens og Pagtens Bog kaldes disse tre Herligheder den celestiale, terrestre og telestiale. Disse ere Verdener eller forskjellige Bærelser i vor Faders Bolig. Saadanne Mænd og Qvinder, som ikke kjende Guds Kraft og den Hellig-Aands Indsydelse bedre, end at de i Gæt og Alt maae lade sig fuldkommen lede af Andre, tilsidefætte sin egen Forstand og holde Kjøb for sin Arm, ville aldrig blive istand til at komme ind i den celestiale Herlighed og blive kronede, som de ventede; de kunne aldrig blive Gud liig. De kunne ikke regjere sig selv, langt mindre Andre, men der maa siges dem, endog i det Ubetydeligste, hvad de have at gjøre, ligesom et lille Barn. De kunne ikke styre sig selv i mindste Maade, men det maa Petrus, Jacob eller en Anden gjøre. De kunne aldrig blive Guds Søner eller kronede som Konger med Herlighed, Ubodelighed og evige Liv. De kunne aldrig føre Herlighedens Scepter med Majestæt og Valde i den celestiale Rige. Hvem vil kunne det? Kun de, der ere fremodige og inspirerede med Himmelens sande Uafhængighedsaand; de, der ville gaae freidigt frem og tjene Herren deres Gud, overladende til Andre at gjøre, hvad de have Lyst til, og som tage den faste Beslutning at gjøre Ret, om ogsaa hele den øvrige Mennefteslægt stulde foretrække at gjøre det Modsatte. Er dette anvendelig paa Nogen af Eder? Eders eget Hjerte vil give Svar herpaa. Vide I ligesaa godt hvad Ret og Retfærdighed er, som jeg? I nogle Tilfælde vide I det, og i andre maastee ikke; men jeg vil forklare Eder, hvad jeg mener, i følgende Ord. Jeg vil gjøre alt det Gode, jeg kan, og slye Alt, hvad jeg veed er Ondt. I kunne Alle gjøre saa meget.

Jeg vil bøie mit Hjerte til Herren og bede ham give mig Wiisdom, og om jeg kun veed Lidt, vil jeg voge derved, saa jeg imorgen kan faae Mere, og saaledes vedblive at udvikles Dag for Dag i Kundskab om Sandheden, ligesom Jesus Kristus vogede i Alder og Kundskab fra et Barn til Mand's Modenhed; og om jeg ikke nu kan domme for mig selv, kan jeg maaskee gjøre det næste Aar. Vi ere organiserede for at gaae frem paa Fornuftvæsenernes Udviklingsbane, og den mindste Hellig kan ved usiagligt at følge Guds Orden naae en fuld Frelse ved sin egen Trofasthed, formedelt Guds Raade.

Jeg erindrer hvordan det var i Jackson County. Der boer Familier i denne Stad, som begave sig til det County for en eenogtyve eller toogtyve Aar siden, om jeg husker ret. Jeg veed, hvorledes deres Følelser vare. Hele deres Attraa var at komme til Staden Independence, Jackson County, hvor de ventede at finde al Synd og Ugudelighed udryddet, en Himmel paa Jorden og Enden paa al deres jordiske Sorg og Belymring. Det var Bedagrunden til at de reiste did. Etakkels Sjæle, hvor lidt de vide om Saliggjorelse og dens Bestaaffenhed. Jeg kunde ogsaa have begivet mig didhen, men jeg ønskede at udtordne Evangeliet til Nationerne. Det brændte i mine Been som Ild, saa jeg vendte Ryggen mod Jackson County, for at forkynde Livsens Evangelium for Folkene; jeg længedes kun efter at komme ud i Verden for at raabe, hvad Herren var isærd med at gjøre i disse sidste Dage. Efter en Tids Forløb fik Stillingen et andet Udseende, og de fik flere Gjenvordigheder i Independence, end vi havde i New York Stat, og de maatte tilsidst flygte.

Jeg vil spørge de Personer, der bleve uddrevne fra Jackson County, om de lede saa meget i den virkelige Forsølgelse,

som de vilde have lidt ved Kundskaben om, at den om et Aar vilde finde Sted? I vilde vistnok Alle svare, at om I havde vidst det et Aar tidligere, vilde I ikke have udstaaet Tanken derom. Jeg ønsker at anvende dette paa to Maader. I, som ikke have gennemgaaet Provelser, Forsølgelser og Fordrivelse med dette Folk fra Begyndelsen af, men som kun have læst derom, og hørt nogle af dem fortælle, kunne maaskee tænke, hvor frygtelige de maage have været, og undres over, hvorledes de Hellige have kunnet udholde det Alt. Tanken derom gjør Eder modfaldne, faaer Eders Hjerner til at løbe rundt og Eders Legemer til at bæve, og I ere lige ved at udbrøde: „Jeg kunde aldrig have udholdt det.“ Jeg har været midt i Forsølgelsens Hede, og jeg har aldrig følt mig saa vel tilpas i hele mit Liv som da. Jeg har aldrig følt den Almægtiges Fred og Kraft tildeelt mig i en saa stor Grad, som netop i den hedeste Tid af vore Provelser. Jeg betragter dem som Intet. Jeg hører Folk tale om deres Gjenvordigheder, deres svare Savn, og de store Døffrelser, de have havt for Evangeliets Skyld. Det har aldrig været noget Offer for mig. Hvadsomhelst jeg kan gjøre eller ofre for Evangeliets Skyld er kun ligesom en Draabe i Havet; Betsignelserne, Gaverne, Kræfterne, Vren, Glæden, Sandheden, Saliggjorelsen, Herligheden, Udodeligheden og de evige Liv er Vederlaget for det Lilla, jeg kan gjøre. Om jeg havde Millioner af Dollars, og gav det Alt hen til Guds Riges Opbyggelse og sagde til dette Folk: „Tag det og byg Templer, Stæder og Fæstninger derfor,“ og jeg stod der pengeløs tilbage, vilde det have været et Offer? Nei, ikke efter mine Ansuelser. Sæt, at jeg stulde blive kaldet til at prædike Evangeliet indtil mit Haar bliver hvidt, indtil mit Legeme bliver boiet af Alderdom, indtil jeg bliver lagt i min Grav, og at jeg

aldrig skulde gjenſee min Familie og mine Venner i Kjødets, vilde det være et Offer? Aldeles ikke, men tvertimod een af de største Betsignelser, der kunde blive en Dødelig tildeelt, nemlig at have det Privilegium at kalde Hundreder, ja maastee Tusinder fra Mørket til Lyset, fra Satans Magt og Uretfærdighed til Sandhedens Grundsætninger og den levende Guds Retfærdighed.

Jeg var ligesaa villig til at taale Bøvelbold og Fordrivelser i Jackson County, som jeg var villig til at gennemgaae Gjenbørdighederne i Kirtland, Ohio; i Davis og Caldwell Countier, Missouri; og i Illinois lige til dette Sted. Hvad var vel det? Jeg har ikke seet dette Folk gjøre et eneste Offer. Der har ikke været en eneste af disse Herrens Tilstiftelser, uden de vare beregnede paa at luttre og herliggjøre de Rene af Hertet, forstaafe dem Betsignelser istedetfor Forbandelser — ikke alene timelige Betsignelser, men Herlighedens, Uadødelighedens og de evige Livs Kroner i Guds Nærvarelse. Hvor er saa det Offer, som dette Folk nogenſinde har gjort? Der findes ikke noget saadant — de have kun ombyttet en mindre god Tilstand med en bedre, hver Gang de have flyttet — de have ombyttet Uvidenhed med Kundskab, og Uerfarenhed med det Modsatte.

Stu tilbage paa de Hellige førend de første Gang samlede og bleve drevne; de antog, at al Synnd var forbi paa Indsamlingsstedet. Saadanne vare mine egne Følelser, endstjøndt jeg ikke indsamlede med dem paa den Tid. Jeg maatte ud at prædike; men jeg skal sige Eder, hvad jeg gjorde. Jeg begyndte at opgjøre mine Forretninger, lagde min Hovedbog og øvrige Protocoller paa Hylben og sagde: „Nu skal jeg aldrig saae Brug for Eder mere.“ Jeg troede, at de, der søgte i Sandhed at være Hellige, skulde gjøre alt muligt for at fremme Retfærdighed og Fred

blandt Menneskene og være fuldkommen af eet Hjerter og eet Sind. Jeg lagde bort mine gamle Regnskabsbøger, fordi jeg troede, vi skulde være een Familie, Enhver søgende at gjøre sin Næste Godt, og at Alle skulde gjøre alt det Gode, de muligviis kunde. Efterlevelsen af saadanne Principer vilde forstaafe Guds Folk Overflødighed af Godt. Det er let for os at forestille os Tingene, som de skulde være; men Ulykken er, at Tingene ikke altid ere, som vi kunde ønske dem. Hvis de Hellige paa hiin Tid kunde have dømt retteligen efter Stillingens Udseende, og kunde have forstaaet Forholdene og Omstændighederne, der omgave dem, kunde de have seet, at Sorg og Bekymring var nær forestaaende. Men det var ret, at de ikke saae den mørke Sky, der hang bristefærdig over deres Hoved.

Under den korte Femminuters-Tale, jeg holdt i det gamle Bowery, da hiin bekendte Dommer offentlig fornærmede dette Folk, var der Mand og Qvinder tilstede, som lede mere af Forudanselsen af hvad der kunde paafølge i Fremtiden, end Folket i det Hele taget har lidt i den virkelige Forsølgelse. I deres Indbildning saae de hele Helvede løsladt mod sig, sig selv frygteligt mishandlede, deres Ører afstaaarne, deres Indvolde udrebne og hele dette Folk knuust. Efter at have faaet Tid nok til atter at samle sine Tanker, fandt de til sin store Forbauselse, at de endnu vare i Live og aldeles uskadede. De lede ligesaa meget, som om de havde været paa Bunden af Nedsøen; og alt dette, kun fordi jeg sagde hiin fordærvede Udsling, at han fortsjente at blive sparket ud af Territoriet for sin Uforstammenhed og aabenlyse Frækhed. Jeg veed, at dette Folk har lidt mere ved Tanken om Gjenbørdigheder end ved virkeligen at gennemgaae dem.

Ligesom de have forestilt sig fremtidige Lidelser langt større, end de i Virke-

ligheden ere, saaledes have de ogsaa forestilt sig en skønnere Himmel i Zion, end de kunne finde paa dens nuværende Udviklingsstrin. I have ikke fundet det Zion, I forventede. Alt Menneskene tage seil i disse to Hensender er indlysende for dem, der have sølt Haab og Frygt arbejde i deres Indre. Man lider mere ved Tanken om Døden, end ved Døden selv. Paa den anden Side have I tænkt Eder et bedre Zion, en fuldkommenere Lyksalighed og en skønnere Herlighed her i Kjødet, end I nogenfinde ville faae at see i dette Forfrænkkelige. De, der ere tilbøielige til at gaae til een Yderlighed, ere næsten altid sikkre paa at gaae til den modsatte, hvilket altid leder til Stuffelse — enten behagelig eller ubehagelig. Disse to Yderligheder have forstaaet de Hellige megen Meie; og Noget have af Mangel paa Taalmodighed og lidt fornøstlig Estertanke lagt Skylden for deres Stuffelse paa urette Sted, og have vendt Kirken ryggen, uden at det falder dem ind, at Skylden ligger hos dem selv. Disse Svagheder i den menneskelige Natur benytter Satan sig af, undertiden med meget Held. Men I, Sidste-Dages Hellige, kunne ikke løbe bort fra Eder selv, og medens I ere her i dette kjædelige Tabernakel, vil der altid opstille sig Hindringer for Eders Fremadstriden i større eller mindre Grad, som Følge af den Svagthed, det forfrænkkelige Kjød er underkastet. Snart ville vore Legemer gaae tilbage til deres Moder, Jorden, blive opreiste og blive forherligede. Da skulle vi nyde Alt, ja Mere end hvad Menneskets Hjerter kan fatte, medmindre det er inspireret med den Hellig-Mand. Dette vil vorde de Trofastes Arv.

Der er stor Plads for os Alle til Forbedring. Hvis vi begynde fra denne Dag af at gjøre alt det Gode, vi kunne, og aldrig gjøre noget Ondt, ville vi kunne opnaae det, som jeg ønsker Brødrene skulle

prædike om og arbejde paa at grundfæste. Jeg ønsker, at Biskopperne, det lokale Præstedømme og Enhver af Kirkens Embedsmænd skulle prædike derom; jeg ønsker, at Forældre skulle indprente det i sine Børn, samt at enhver Green eller Deel af Kirken over hele Jorden skulde virke derved, nemlig at faae indbyrdes Tillid til hverandre. Tag dette til Text, om I saa synes, og prædike derom; fremstil det baade ved Tale og Exempel, indtil der hersker indbyrdes Tillid blandt de Hellige paa hele denne Klobe, og det er netop det, jeg ønsker at see tilveiebragt. Dersom vi ønske at grundfæste en saadan Tillid til hverandre, som de himmelske Væsener have til hverandre, maae vi afstaae fra enhver ond Gjerning, fra at udlægge enhver Ting, Andre sig eller gjøre, til det Værste, og aldrig indblande os i Andres Sager eller frænte deres Rettigheder, men derimod opholde vor Næste i Rydelsen af hans Privilegier og Rettigheder, og ansee dem for ligesaa hellige som vor egen Salighed. Om Tilliden er bleven svækket, er dette den eneste sikke Maade, hvorpaa den atter kan oprettes. For dette, I Evangelii-Forkyndere, Apostler og Profeter; I Vidster, Hoipræster og Halvsjæds; I Biskopper, Præster, Lærere og Diaconer, og enhver Mand og Kvinde i Jesu Christi Kirke over den hele Jord. Prædit denne Text i Eders Hjem, begyndende med Eders eget Hjerter; lær det derpaa til Eders Hustruer og Eders Børn; lad det derefter udsprede sin opvarmende og oplivende Indflydelse, ligesom den altopristende Solstraale, fra Familie til Familie, indtil alle de Sidste-Dages Hellige ere blevene forenede til Et.

Jeg skal oplyse Fremgangsmaaden ved at oprette Tillid til hverandre ved at tage et fire- eller femaars gammelt Barn til Exempel. Moderen giver dette lille Barn et lille Skrin til Eiendom, hvori det gemmer sine Smaasager, saasom

Knappenaale, Vaand, Duffelæder, osv. Dette Skrin anerkjendes af hele Familien som Barnets Eiendom. Lad nu Ingen røre ved Noget i dette Skrin, eller tage Noget ud deraf uden Barnets Samtykke. Dette er kun en ringe Bagatel, kunne Nogle synes; men begynd ved et saa ubetydeligt Punkt som dette at skabe Tillid, og lad den voge fra Lidt til Meget. Husfruer, lad Eders Mænds Sager være i Fred, medmindre de have overdraget dem til Eders Baretægt. Mænd, overlad til Eders Husfruer det, som vedkommer dem, og søg aldrig i deres Gjemmer uden deres Samtykke. Jeg kan rose mig deraf. Jeg har levet i Ægtefælsforhold i næsten tredive Aar, og jeg har aldrig aabnet min Husfrus Stuffe uden hendes Samtykke, med Undtagelse af en eneste Gang, og det var for at faae sat i et Portrait, jeg skulde have i det Dieblit, og hun var ikke hjemme, saa hun kunde skaffe mig det. Det var første Gang i mit Liv jeg nogenstunde aabnede en Stuffe, der tilhørte min Husfru eller mine Børn. Mit Barns lille Kiste med dets Indhold er for det ligesaa hel-

ligt, som min er for mig. Dersom dette Princip efterfulgtes nøiagtigt af enhver Mænd, Kvinde og Barn blandt de Høllige, vilde de i Sandhed være et lykkeligt Folk. Vi skulde f. Ex. søge at bevare vor Næstes Hest eller Dyr fra at omkomme i Vinterens Kulde, dersom vi kunde forhindre det, og dersom vi see Noget af hans Eiendom i Fare, skulde vi være lige saa omhyggelige for at redde det, som om det var vort Eget. Vort Formaal burde være at tage vare paa enhver Ting, baade vor Næstes og vort Eget. Enhver bør betale, hvad han skylder. Jeg kan stifte Gjæld, men bør ogsaa være samvittighedsfuld med at betale den, og være taknemmelig for Hjælpen.

Jeg har maaste allerede talt forlænge. Jeg har givet Eder Alle en Text til at prædike over og til at handle efter i Eders daglige Liv; gjør det troligen, og det vil gjøre Eder godt.

Maa den Herre Israels Gud velsigne Eder og frelse Eder i sit Rige, et min Bon. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Til Veiledning for det præsiderende Præstedomme have vi gjort følgende Uddrag af Lærdommens og Pagtens Bog, angaaende Behandlingen af Overtrædere og Syndere.

Side 11, § 24. „Hvilket Medlem af Christi Kirke, som begaaer Synd eller findes skyldig i Overtrædelse, skal behandles saasom Skriften lærer.“

Side 71, § 6. „Dg see, nu taler jeg til Menigheden: Du skal ikke slaae ihjel; og den, som slaaer ihjel, skal det ikke forlades i denne Verden, ei heller i den tilkommende.“

Side 72, § 7. „Dg atter siger jeg: Du skal ikke slaae ihjel; men den, som slaaer ihjel, skal døe.“

„Du skal ikke stjæle, og den, der stjæler og ikke ombvender sig, skal kastes ud.“ *)

*) Det er: Udelukkes eller affjæres fra Kirken.

„Du skal ikke lybe; den der lyber og ikke vil omvende sig, skal kastes ud.“

„Du skal elste din Hustru af dit ganste Hjerte, og skal holde Dig til hende og til ingen Anden; og han, som seer paa en Kvinde at begjære hende, (eller med urent Begjærligheder) skal fornegte Troen, og skal ikke have Aanden, og om han ikke omvender sig, skal han kastes ud.“

„Du skal ikke bedrive Hoer, og den, der bedriver Hoer og ikke omvender sig, skal kastes ud.“

„Men den, der har bedrevet Hoer og omvender sig af sit ganste Hjerte, og forsager det, og gjør det ikke mere, den skal Du tilgive, men om den gjør det igjen, skal den ikke tilgives; men skal kastes ud.“

„Du skal ikke tale ilde om din Næste, ei heller gjøre den noget Ondt. Du veed, at mine Love angaaende disse Ting ere givne i mine Skrifter; den, som syndet og ikke omvender sig, skal kastes ud.“

§ 9. „Desom Du elsker mig, skal Du tjene mig og holde alle mine Bud.“

Side 76, § 20. „See, sandelig siger jeg Eder, at Hvilkesomhelst iblandt Eder, som har stilt sig ved deres Egtemage paa Grund af Egtestabsbrud, og om de skulle vidne for Eder i al Hjertets Ydmyghed, at det forholder sig saaledes, skulle I ikke udelukke dem fra Eder.“

„Men om I finde, at Nogen har forladt deres Mage for Horries Skyld, og de selv ere de Skyldige, og deres Egtesæller ere levende, de skulle udelukkes fra Eder. Og atter siger jeg Eder, at I skulle være aarvaagne og forsigtige, og undersøge med al Flid, at I ikke annamme nogen Saadan iblandt Eder, om gift; og om de ikke ere gifte, skulle de omvende sig fra alle deres Synder, uden hvilket I ikke skulle annamme dem.“

§ 21. „Dg atter, Enhver, som henhører til denne Christi Kirke, skal iagttage og holde alle Kirkens Bud og Pagter. Dg det skal stee, at om Nogen iblandt Eder skulde gjøre Word, skulle de overantvordes og behandles efter Landets Love; thi hust paa, at det tilgives ikke; og det skal behandles efter Landets Love.“

Side 77, § 22. „Om nogen Mand eller Kvinde gjør sig skyldig i Hoer, skal Samme forhøres af to eller flere af Kirkens Eldster, og hvert Ord skal stadfæstes imod dem ved to Vidner af Menigheden og ikke af Tjenden; men om der ere flere end to Vidner er det bedre. Men de skulle dommes ved de to Vidners Mund, og de Eldste skulle lægge Sagen for Menigheden, og Menigheden skal opløste deres Hænder imod dem, at de maae blive behandlede efter Guds Lov.“

„Dg saaledes skulle I gjøre i alle Sager, som komme for Eder.“

„Om en Mand eller Kvinde over Roveri, skal Samme overantvordes til at behandles efter Landets Lov.“

„Dg om de stjæle, skulle de overantvordes til Landets Lov.“

„Dg om de lybe (og bedrage) skulle de overantvordes til Landets Lov.“

„Om de gjøre nogen Slags Synd, skulle de overantvordes til Lov'en, den Guds Lov.“

Side 103, § 5. „Dg sandelig siger jeg Eder, ligesom jeg har sagt for: Den, der seer paa en Kvinde for at begjære hende, eller om Nogen bedriver Utugt i deres Hjerte, da skulle de ikke have Aanden, men skulle fornegte Troen og frygte. Hvorfor jeg, Herren, har sagt, at de Frygtagtige og Vantro, og alle Regnere, og enhver, som

elster og øver Lagn, og Stjorlevere og Troldarlene skulle faae deres Deel i Søen, der brænder med Ild og Svovl, hvilket er den anden Død. Sandelig siger jeg, de skulle ikke have Deel i den første Opstandelse."

Angaaende personlige Fornærmelser:

Side 108, § 2. „Mine Disciple fordom søgte Anledning imod hinanden, og tilgave ikke hinanden i deres Hjerter, og paa Grund af dette Dnde maatte de lide og bleve haardt revsede. Derfor siger jeg Eder, at I bør tilgive hverandre; thi den, der ikke tilgiver sin Broder hans Overtrædelser, staaer fordomt for Herren; thi hos ham er den større Synd. Jeg Herren vil forlade, hvem jeg vil forlade; men af Eder fordrer det, at tilgive alle Mennesker; og det bør Eder at sige i Eders Hjerter: lad Gud domme imellem mig og Dig; og lønne Dig efter dine Gjerninger. Og den, der ikke angrer sine Synder, og ikke bekjender dem, den skulle I bringe for Menigheden og gjøre med ham som Skriften siger: Eder, enten som Befaling eller Aabenbaring."

Side 77, § 23. „Og om din Broder eller Søster fornærmer Dig, skal Du tage Sagen imellem dem og Dig alene; og om de bekjende, skal Du være tilfreds. Og om de ikke bekjende, skal Du overantvorde dem til Menigheden, ikke til Medlemmerne, men til de Ældste. Og det skal stee i en Forsamling, og ikke for Verden. Og om din Broder eller Søster fornærmer Mange, skulle de revses for Mange. Og om Noget fornærmer offentligt, skulle de irettesættes offentligt, at de maae besjæmmes. Og om de ikke bekjende, skulle de overantvordes til Guds Lov. Om Noget fornærmer i Løndom, skulle de irettesættes i Løndom, saa de kunne have Leilighed til at bekjende i Løndom for den, som er fornærmet, og for Gud, paa det at Menigheden ikke skal tale ilde om dem. Og saaledes skulle I bære Eder ad med alle Ting."

Af ovenstaaende sees, at der er Synder imod Guds Lov, som ikke kunne tilgives, som Mord og fortsat Hoer, og Synder, der kunne tilgives, dersom Omvendelse finder Sted; ligesom ogsaa personlige Fornærmelser bør tilgives. Det er altsaa det lokale Præstedømmes Pligt at vaage over Menighederne, at ingen Synder, Ubestaaelser eller Bagtalelser finde Sted, uden de jo behandles ifølge ovenstaaende Veiledning og de øvrige givne Aabenbaringer, Raad og Instructioner. Søg først at vinde den Feilende og føre ham tilbage paa Pligtens Sti, men vil han ikke bekjende sin Synd og ombende sig, bring ham da frem for Menigheden, at han kan vederfares Retfærdighed efter Guds Lov.

Det store Frafald.

(Fra „the Millennial Star.“)

(Fortsat fra Pag. 317.)

Religionen er et væsentligt Binde-	det er begravet i Skovens dybeste Afstige
middel i Samsundet. Mennesket er, lige-	med intet Andet for sit ubilbede Die, end
meget i hvilken Stilling og paa hvilket	Naturens storartede Pragt, eller tumlende
Standpunkt, et religiøst Væsen. Enten	sig i Jordens tætbeplantede, travle Handels-

fiæder, eller Kjult i et Klosters eensomme Celler drages hans Sind til en Guddom, hvis Ypperlighed overgaaer det, som hans Kundskab kan omfatte, og hvis Krav paa Væreskyt indprentes ham af enhver stabt Ting, der omgiver ham, fra det ubetydeligste Insect til den mægtigste Verden, som ruller i majestætisk Tausshed sin saftatte, uendelige Ban Heraf kommer det, at Samsundet paavirktes enten af en sand eller en falsk og forvendt Religionsform, hvortil det bejender sig.

Det første store, practiske Resultat af Frasaldet var en fuldstændig Forandring i Samsundets Udseende og Fremgangsmaade, da Religionen i enhver Tidssalder har haft Indflydelse paa Samsundets practiske Udvikling i dets forskjellige Forgreninger — til enkelte Tider benyttet som et Middele til at forhverve verdslig Magt og stort Herredømme, som i Tilfældet med Alexander den Store, Napoleon den Første og Flere; til andre Tider spillende en underordnet, men ingenlunde ubetydelig Rolle ved at styre, lede og danne Folkenes Sind, som i mange af Oldtidens og Nutidens Nationer; medens man kun i meget faa Tilfælde har fundet, at de lovgivende og udøvende Regjerings-Embedsmænd have været bejærede af den, og formedelst dens Indflydelse forbedret deres Underordnedes Livsstilling ved en god og retfærdig Forvaltning. Men naar Frasaldet kom, anmassede sig den saakaldte hellige, almindelige Kirke et bydende og tyrannisk Herredømme over Menneskenes Sind, tvingende Alle til at underkaste sig dens meest uhorste og skammelige Urimeligheder, med Trusel om haarde Straffe her og evig Dval og Pine i den tilkommende Verden, medens Frygten for det sidste virkede i en forfærdelig Grad paa Massens Sind, over hvem et salbent og af de Magthavende indsat Præstedømme havde faaet det meest ubegrændede Herredømme. Denne Indflydelse

opstod ikke i et kort Tidsrum, men tiltog gradviiis, og for at frembringe den arbejdede følgende Aarsager virksomt.

Da de barbariske Stammer gjorde Indsald fra Norden og havde udbredt Ødelæggelse og Fordærvelse over Sydens blomstrende og frugtbare Sletter lige til „Jernrigets“ Hjerte, og Rom var falden for deres Vælde, besad den saakaldte Christendoms Forkyndere en Magt over Folkenes Sind, der endog overgik de Tidens hebenste Gudelære. Den hemmelighedsfulde Naade, hvorpaa de fremstillede Christi Kjøbspaategelse og andre Lærdoms punkter i deres Theologi, stemte godt med disse raae Kriegeres vilde Phantasi, der dromte om at faae Omgang med Guderne i Valhallas Sale, og drifte dustende Nektar af deres Fjenders Hovedskaller. Næsten uden Betænkning underkastede de sig en Magt, mod hvilken deres dryppende Sværde og ubetvingelige Mob intet formaaede — en Magt, som kildrede deres Indbildning, benyttende sig af deres traditionelle Fordomme, og omdannede deres svage Begreber om Guddommen og Evigheden til fine egne Hensigters Fremme. Saaledes bleve de, der med uimodstaaelig Kraft havde be-sejret det mægtigste Rige paa Jorden, og bragt dets heltemodige Forsvarere i nedværdigende Trælletjeneste, til Gjengjeld Slaver for en Magt, som tilsidst fordrede den meest vanærende Underdanighed.

Efter som denne Magt udstrakte sig fra Nation til Nation og fra Stamme til Stamme, fulgte de samme Resultater; og Kunsterne og Videnskaberne, som dyrkedes offentlig i Rom og Grækenlands Belmagts Dage, indskrænkedes til Klostrene og overlodes ene og alene til Munkenes Omsorg og Bestyttelse. Celterne og Gallierne, Frankerne og Slavonierne, Sagerne og Normannerne nebsant alle i den dybeste Uvidenhed, betragende Religionen som Noget, der skulde frygtes, æres og

slavisk adlydes; medens Krig og Jagt ansaaes som de eneste Syssler, der paasjede sig for dem at bestjaefte sig med. Literaturen derimod ansaaes som en praestelig Videnskab, vedkommende alene dem, der forstode sig paa det Hemmelige ved „vor hellige Guds Moders og Korsets Tro,“ og hvis Afsad var et Pas til evig Lyksalighed, indtil Konger og adelige Riddere ansaae det som en Vanære for Noget af deres Stand at kunne skrive sit eget Navn. At denne Underkastelse og slaviske Uresfrygt virkelig eksisterede i en saadan Grad, som anført, er der rigelige Beviser for. Da Peter af Amiens gjennemvandrede Europa og stidrede i et begeistret Sprog den hellige Gravs Besmittelse af Saracenerne, og opfordrede Nationerne til med Baabenmagt at tilbageerobre den, opflammede hans Ord, der bekræftedes af Paven, Datidens kronede Hoveder og adelige Fyrster til at stille sig i Spidsen for deres væbnede Hærstarer og drage ud paa den meest forrygte Expedition, Historien kan opvise. Og den Mængde Mennesker, som faldt i Korstogene fra Gottfred af Bouilons til Richard Loveshjertes Dage bærer tilstrækkelig Vidnesbyrd om den blinde Iver, der besjælede disse hellige Krigere, hvis adsplittede Hæres Levninger udbredte sig over Europa som Pilgrime eller hellige Mænd, der havde kæmpet for den hellige Grav, udbredte og befæstede Uresfrygten hos Alle for et herksesygt og ærgjerrigt Praestefab. Dettets Magt kunde umuligt blive større end den nu blev. Paverne bøde over Konger og Fyrster, bortgav eller deelte Riger, løste Undersaatter fra deres Trostabsæed, og spillede Tyran over enhver Regjering i den dengang bekjendte Verden. Et Exempel eller to vilde maastee ikke være af Veien.

England løstes fra sin Trostabsæed til Kong Johan, han selv sattes i Kirkens Ban (1209) og Tronen erklæret for ledig

af Pave Innocent den 3die, fordi han modsatte sig denne, der vilde paatvinge ham en Erkebiskop i Canterbury, og det pavelige Ban løstes ikke førend han havde underkastet sig. Irland blev givet til hans Fader Henrik den 2den, der skulde underkue det, fordi dets Biskopper negtede at betale „Peterspenningen.“ Ludvig den 2den, Vestens Keiser, handlede som Tjener for Pave Nicolaus den 1ste, ved at holde Stigboilen for ham, medens han steg tilhøft — et Tegn paa Ydmyghed, som dengang kun ydedes en anerkjendt Overhøihed. Og efter Amerikas Opdagelse drog „hans Hellighed“ en Linie paa Kærtet og deelte den nye Verden mellem Spanierne og Portugiserne.

Men denne Samsundstilstand kunde ikke holde sig. Dndet maatte udvirke sin egen Helbredelse. Eftersom Geistlighedens Vælde greb om sig, vogede ogsaa deres Forbrydelser, Udsteielser og Lidenskabernes Tilfredsstillelse, indtil de bleve utaaelige, og ærlige, dybttænkende Mænd begyndte at spørge om saadanne Misbrug kunde finde Sted overensstemmende med den hellige Magt, som de geistlige Forbrydere paastod at have. Aabenbaringerne, hvorpaa de grundede deres Fordringer, var Folket forbudt at læse, og den Nyegjerriges speidende Die udsatte ham for de aandelige Tyranners frygtelige Magt. Men de ædle Kættænkende vilde have Oplysning, og selv Død, Fængsel og Pinebænk bleve Lidester anden og i mange Tilfælde med Held trodsede af disse usofarbedede Sandhedssøgere. Fængselet aabnede sine skumle Døre, Pinebænken martrede og Baalene blussede, men forgjæves vare de grusomme og ubarmhjertige Forsølgeres Anstrengelser for at slukke det oprindende Lys, der langsomt men sikkert udbredte sig over et nyt Blad i Menneskeslægtens brogede Historie.

Hvis vi nøiagtigt skulde meddele Marsagerne, der bevirkede den næste store Om-

væltning i Samsundet, kunde vi anføre mange Exempler paa stort Heltemod, der lyfte ligesom Daser i Historiens golde Dræken; men dette er ikke vor Hensigt.

Det næste store practiske Resultat af Trafaldet var „Reformationen,“ der paa-drog Menneskene mangfoldige Lidelser under dens Forsøg paa at udbirke Tanke- og Samvittighedsfrihed. Begyndende paa forskjellige Steder paa een og samme Tid har den aabenbart Vidnesbyrd om, at Gud arbejdede forunderligt blandt Menneskene for at udføre sine evige Planer. Løbende fra den ene Yderlighed til den anden karakteriseres dens Paabegyndelse af mange Overdrivelser, hvilke gradviis af-tog, efterdem Menneskene begyndte at tænke sundt og fornuftigt og at overveie med Besindighed, hvad der havde tildraget sig, samt hvad der var opnaaet. End-skjønt vi kun have fremstillet dette i faa Ord, var det ikke desto mindre næsten to Aarhundreders Vært; men saa fuldstæn-

digt udførte Reformationen sin Mission, at Tankefriheden i Aarhundreder indtog det blinde Vigotteries Plads.

Vi see saaledes, at Trafaldet var aldeles nødvendigt for Samsundets aandelige, timelige og politiske Udvikling, og paa en naturlig og sikker Maade tilveie-bragte det de forønskede Resultater, indtil Samsundet blev beredt til at annamme et System, der var fuldkommen istand til at overtage Ledelsen af Theologi, Sædelære, Philosophi, Videnskab og Regjering, og tilsidst fuldføre den universale Gjenopret-telse af alle Ting.

Et saadant System har det Sidste-Dages Vært viist sig at være, og tilsidst vil det løse sin Opgave: alle Tings evige Gjenoprettelse, og dets hellige Fordringer ville blive tilfulde anerkjendte, naar Mes-sias har taget Riget i Besiddelse og regjerer som „Kongerens Konge og Herrens Herre.“

Ann. Diemedet med Korstogene var at befrie Palæstina fra Mahomedanerne, hvorfor det 1ste store Korstog foretoges 1096, foranlediget af Peter af Amiens og Pave Urban den 2den. Jerusalem indtoges og Tyrkerne fordreves.

Det 2det store Korstog foretoges 1179 af Ludvig den 7de af Frankrig og den tydske Keiser Conrad den 3die, dertil forlede af den veltalende Abbed Bernhard af Clairvaux. Toget var høist uheldigt og vendte tilbage med usorrettet Sag.

Det 3die store Korstog foretoges 1190 af Philip den 2den August af Franrig, Richard Løvehjerte af England og Frederik Barbarossa af Tydsland, ved hvilket Kyst-landet sikredes det christne Herredomme og Jerusalem aabnedes for Pilegrimerne. Siden fortsattes Udsendelsen af mindre Korstoge Tid efter anden, indtil den sidste Plads, Stolamais, som indehaves af Korsfarerne, tabtes 1291. Derefter ophørte Korstogene.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1838.

(Fortsat fra Side 319.)

Missouri Stat, Ray County. | William B. Peniston, har personlig været
Dommeren i femte juridiske District, | hos mig, Undertegnede, og gjort Sed paa,

at han har god Grund til at troe, og i Sandhed gjør det, at der i Davies County er samlet en stor Skare bevæbnede Mænd, hvis Fremfærd og Holdning er i høieste Grad oprøst og lovstridig; at de udgjøre omtrent 500 Mand, og at de, eller en Deel af dem, beløbende sig til et Antal af 150 Mand, have begaaet Volds-gjeringer mod Adam Black, ved at omringe hans Bolig, trække ham ud med Magt, tilføie ham grove Fornærmelser, og tvunget ham, ved at true ham med siebliffelig Død, til at underskrive et Document af en meget vanærende Bestaffenhed, og ved Trusler at ville myrde alle de gamle Settler og Borgere i Davies County, og at de have truet med at gjøre ligesaa med denne Anklager, i det Dieblif de faae Die paa ham, og at han virkelig troer, at de ville iværksætte deres Trusel, hvis de ikke blive forhindrede; samt at de have truet med at ville gjøre det samme med William Bowman og Andre. Anklageren tilføier, at han i Sandhed troer, at alle de ovenanførte Facta ere sande, og at den Skare, som nu er samlet, har til Hensigt at begaae Volds-gjeringer mod mange af Borgerne i Davies County, samt at de allerede have gjort saa mod Adam Black. Endvidere troer han, at Joseph Smith, jun. og Lyman Wight ere Anførere for denne bevæbnede Skare, og Navnene paa Flere, der staae i Ledtog med dem, ere endnu ubekjendte for ham, og paastaar, at han i Sandhed troer, at det er denne bevæbnede Skares Hensigt at tage Hevn over nogle Fornærmelser, eller indbildte Fornærmelser, mod nogle af deres Venner, samt at de ville indjage alle de gamle

Borgere Frygt og drive dem ud af Countiet og tage deres Land i Besiddelse, eller at tvinge Saadanne, som ikke ville reise, til at slutte sig til dem og underkaste sig deres Anordninger.

Edeligt bekræftet og undertegnet hos mig, Undertegnede, Dommer, som ovenfor anført, den 10de August 1838.

Austin A. King.

Ovenstaaende blev ogsaa edeligt bekræftet af William Bowman, Wilson Mc Kinney og John Ketherton. Saaledes er det, at naar Menneskenes Hjerter blive saa forhærdede og fordærvede, at de sætte sin Vre i Underfundighed, Rov, Plyndring, Forfølgelse og ufhyldige Mands, Qvinders og Børns Mord, ere de langt villigere til at sværge paa Løgn, end tale Sandhed.

Paa denne Tid havde nogle af Brodrene flyttet med sine Familier fra Omegnen af Gallatin til Dinham og Far West for Sikkerheds Skyld.

Løverdagen den 11te. I Morges forlod jeg Far West med mine Raadgivere og Ældste Almon W. Babbit for at besøge Brodrene paa Bredden af Grand River, som vare komne fra Canada med Ældste Babbit og havde nedsat sig der imod Raad.

Om Eftermiddagen efter min Afreise ankom en Committee fra Ray County til Far West for at forhøre sig om vort Samsunds Afsejers ved at gaae bevæbnet ind i Davies County, da Klage var indgivet til Ray County af Adam Black, William B. Peniston og Andre.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Et stærkt Jordstøvelb har den 11te Juli næsten ganste ødelagt Byen Schemacha i Kaukasien. Over Hundrede Mennesker ere blevne begravede under Ruinerne af de sammenstyrte Bygninger.

I Bordeaux i Frankrig tildrog sig den 6te Juli om Aftenen en skrækelig Ulykke. Nogle Minuter før Kl. 5 styrtede Byens store Vandbeholder sammen. Den Larin, som denne Sammenstyrning frembragte, var saa uhyre, at man almindelig troede, at Krudttaarnet i St. Medard var sprunget i Luften. Vandet i Reservoirer, der næsten var ganste fuldt, udgød sig med en frygtelig Kraft i de ouliggende Gader og rev Alt, endog Born, Qvinder og Mænd bort med sig. Antallet af Døde og Saarede er meget betydeligt.

Den Jubel, hvormed Paris, og altsaa hele Frankrig, modtog de første Efterretninger om Fredslutningen, er pludselig forstummet, og man begynder nu med mere Nøgternhed at undersøge, hvad der er tabt, og hvad man har vundet. At Lombardiet har væglet Hæfter, synes man paa Børsen, er kun en ringe Erstatning for, at Frankrigs Statsgjeld er bleven yderligere belemet med 500 Millioner, og Befolkningen, der ikke seer Sagen fra Pengenes Standpunkt, kan endnu ikke gjøre sig fortrolig med, at Udgydelsen af saameget fransk Blod ikke skulde have ført til Andet, end at Østerrig dog bliver ved at spille Hovedrollen i Italien, og at Hertugen af Modena og Storhertugen af Toscana vende tilbage som dets pligtstyldige Vasaller. Hvad er der blevet af Keiserens Løfter? Og hvad er det for en Fred, der truer det saakaldte frigjorte Italien med nye og uendelige Forviklinger? — saaledes spoger man sig selv, og at man ikke lader det blive ved Spørgsmaal alene, derom vidner en heel Mængde mystiske Rygter om mangfoldige Arrestationer, om at Keiserens Proclamationer paa Gadehjørnerne ere blevne nedtagne og sonderrevne, og om voldsomme Scener og Slagsmaal, der ere forefaldne paa offentlige Steder mellem Italienerne og Franskmænd. Den engelske Presse, der hidtil stadig har udtalt sin Sympathi for Napoleon den Tredie, taler nu om Lumpenhed og Forræderi.

Hvorledes Victor Emanuel personlig opfatter Fredslutningen, har man endnu ingen Efterretning om. Af hans Proclamation ved Indtoget i Milano skulde man troe, at han var lutter Tilfredshed. „Beboere af Lombardiet! — lyder den — Himmelen har velsignet vore Vaaben. Ved vor høihjertede og tappre Bundsforvandlede Keiser Napoleons Bistand have vi gaaet fra Seier til Seier og i saa Dage naaet Vincios Bredder. Idag vender jeg tilbage i Eder Midte for at bringe Eder den lykkelige Tidende, at Gud har hørt vore Ønsker. En Vaabentilstand, der efterfulgtes af Fredspræliminairer, har sikket Lombardiets Beboere deres Uafhængighed i Overensstemmelse med de af dem saa ofte udtalte Ønsker. I ville se nu af udgjøre med os en eneste fri Familie. Jeg vil tage Eders Skjebne under min Varetægt, overbeviist om, at jeg hos Eder vil finde den Bistand, som et Statsoverhoved behøver, for at stabe en ny Forvaltning. Beboere af Lombardiet, satter derfor Tillid til Eders Konge; jeg vil drage Omsorg for, at Lykken i de nye Landsdele, som Himmelen anbetroer min Regjering, skal komme til at hvile paa et usorgængeligt Grundlag.“ — Set er imidlertid en officiel Proclamation, et Andet, hvad en Hæfter af anden og tredie Rang hemmelig bærer i sit Hjerte og hverken tør betroe til Munden eller Pennen. Man er bleven saa vant til at betragte Victor Emanuel og Cavour som fuldkommen Set i

deres italienske Politik, at man umulig kan troe, at der bag den tilsyneladende Glæde, Proclamationen aander, ikke ligger en hemmelig Betydning, som sagtens den nærmeste Fremtid vil afløre. Den sardiniske Udenrigsminister, Grev Cavour, har af Ergrelse over Freden taget sin Afsted, og de Udtryk, hvormed han har motiveret samme, synes ikke at vidne om, at Italiens Lykke kan betragtes som sikket, og han har i høieste Grad misbilliget, at hans Herster er gaaet ind paa Freden i Villafranca. Da hans Efterfølger, Grev Arese, en lombardisk Flygtning, er en mangeaarig intim Ven af Napoleon den Tredie, slutter man deraf, at det fremtidige sardiniske Ministerium — thi samtlige Cavour's Colleger have fulgt hans Exempel — vil i sin Politik for Eftertiden slutte sig til det i Frankrig herskende System.

Brinds Napoleon skal være bleven saa vred over Freden, at han agter aldeles at trække sig tilbage fra Hoffet.

Ifølge en Pariser-Correspondance har Kongen af Neapel formelig vægret sig ved at indtræde i den af de to Keisere decreterede Confoederation.

Keiser Napoleon er vendt tilbage til sit Slot St. Cloud i Nærheden af Paris, men vil først holde sit Intog i Paris, naar Armeen kommer tilbage. Ogsaa Armeen er utilfreds med Freden. Østerrig er den eneste, der synes at være nogenlunde tilfreds med den.

Strax efter Kong Oscars dødelige Afgang aflagde Kong Carl den Femtende sin Konge-Ed for Sverrigs og Norges Statsraad, modtog Trostabs- og Hylbings-Eden af sine Brødre, Hertugerne af Østergöthland og Dalarna, og derefter af Statsraadens Medlemmer, Seraphimeridderne og de øvrige i Stockholm værende høiere civile, geistlige og militaire Embedsmænd. Samme Dag udstedte derpaa Hs. Majestæt en allerhøieste Kundgjørelse om sin Regjeringsstiltredelse, som den følgende Dag skulde oplæses paa Stabens fornemste Pladser af Rigsherolden, og med Coureer afgik en lignende til Christiania.

Notits.

De Hellige i Skandinavien advares for Hans Clarsson, der i afvigte Vinter blev udelukt i Kjøbenhavn for Overtrædelse i Hoer og bedragerst Forhold.

Indhold.

	Side.		Side.
Evangeliets Besjænelser	321.	Joseph Smith's Levnetsløb (fortsat)	333.
Redaktionens Bemærkninger	328.	Blandinger	335.
Det store Træfald (fortsat)	330.		

„Skandinavien's Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af E. Widerborg.

Troet hos F. G. Børding.